

28. "אבינו"

רק אנשים מעטים מנסים במודע לבדוק עם עצמם מה הם באמת רוצים כאשר הם אומרים את תפילת "אבינו". עוד פחות מכך יודעים באמת מה *משמעות* המשפטים היוצאים מפהם בעת אמירת תפילה זו. "יוצא מפיו" הוא התיאור היחיד הנכון לתהליך המכונה במקרים אלו "תפילה". מי שיבחן זאת בלא משוא-פנים, יהיה מייב להודות בכך, או שיהווה בעצמו הוכחה לכך שכל חייו עברו עליו באותו אופן... שטחי, וללא יכולת מחשבה מעמיקה, לא כעת ולא מעולם קודם לכן. מאלו יש מספיק על-פני-האדמה, הלוקחים עצמם אמנם ברצינות, אולם אינם זוכים להתייחסות רצינית מן האחרים, עד כמה שירצו בכך.

כבר פתיחה של התפילה הזו נתפסת בצורה שגויה על-ידי רבים, גם אם באופנים שונים. האנשים המנסים להתייחס ברצינות לתפילה זו, דהיינו, להתעמק בה במידה מסוימת של רצון-טוב, חשים שעולה בתוכם תחושת בטחון מסוימת כבר לאחר המלים הראשונות, מעין רגיעה-נפשית!

ותחושה זו נותרת ושולטת בהם עוד שניות אחדות לאחר התפילה. תופעה זו ניתנת להסבר בשני אופנים.

ראשית, שהמתפלל מסוגל להחזיק את כנותו רק במהלך המילים הראשונות הללו, והן שעוררו בו את התחושה, ושנית, שבדיוק התעוררותה של אותה תחושה היא המוכיחה עד כמה הוא רחוק מלתפוש מה הוא אומר באמצעותן!

הוא מציג בבירור את חוסר יכולתו להחזיק בחשיבה מעמיקה לזמן ארוך, או את שטחיותו; שכן אחרת היתה עולה בו מיד, בהמשכן של המילים, *תחושה* אחרת, התואמת את תוכן השונה של המילים, מיד כשהפכו להיות חיות באמת בתוכו.

דהיינו, בתוכו נותר רק מה שעוררו בו המילים הראשונות.

ואולם אם היה תופש את מובנן הנכון ומשמעותן האמיתית של המילים, הרי שהיו מעוררות בו תחושה שונה לחלוטין מזו של נוחות בטוחה ועוטפת.

אנשים יהירים יותר, מאידך, רואים במילה "אב" אישור לכך שמקורם הוא ישירות באל ולפיכך, בהתפתחות נכונה, יהפכו אף הם עצמם בסופו של דבר לאלוהיים, אולם גם כרגע, אין ספק שהם נושאים את האלוהי בקרבם.

וכך, עדיין שורר בלבול רב בקרב האנשים לגבי משפט זה.

אך כרגע מתייחסים אליו רובם פשוט כאל פנייה בתפילה, קריאה!

החשיבה הנדרשת מהם כך היא המועטה ביותר.

ובהתאם גם נאמרת התפילה בלא כל מחשבה, ואולם על אף זאת בדיוק בקריאה לאל אמורים היו להשקיע את כל להט ההתכוונות שהנפש האנושית מסוגלת לה כלל.

אולם לא זאת אמור לומר המשפט הראשון ולא זאת הוא אמור להיות, אלא, בבחירת מילותיו הניח בן-האלוהים בו-זמנית את ההסבר, או הרמז, באיזה אופן אמורה נשמת-האנוש לגשת אל התפילה, כיצד עליה להופיע בפני אלוהיה אם ברצונה למצוא בתפילה התעלות.

הוא מפרט בדיוק איזו תכונה אמורה להתקיים בו בדיוק באותו רגע, כיצד עליו להיות במצב של בינת-לב טהורה, אם הוא רוצה להעלות את תפילתו אל מדרגות כס-האלוהים.

ולפיכך חילק את התפילה כולה לשלושה חלקים.

החלק הראשון הוא הענקה עצמית, נתינה עצמית של הנפש בידי אלוהיה.

היא שוטחת עצמה בפניו, מבחינה ציורית, לפני שהיא מגיעה אל עניינה, מביאה תחילה עדות לטוהרו של כוח-רצונה.

בן-האלוהים מבקש בזאת להבהיר איזו תחושה חייבת להוות את הבסיס להתקרבות אל האל, והיא בלבד!

לכן נראות המלים המופיעות ראשונות כמו שיר הלל נשגב:

”אבינו שבשמים!” זכרו, תפילה אינה דומה לתחינה!

אחרת לא היתה אפשרית כלל תפילת-הודיה שאינה טומנת בחובה גם בקשה.

תפילה אינה בקשה.

אפילו בזאת בלבד היתה ההתייחסות ל”אבינו” שגויה תמיד, מתוך הרגל רע של האדם, לעולם לא לעמוד בפני האל, אם אינו מצפה ממנו למשהו בו-זמנית, או אף דורשו; שכן בציפייה הרי טמונה כבר הדרישה.

והאדם למעשה מצפה תמיד לדבר-מה, וזאת לא ניתן להכחיש!

בין אם מדובר בתחושה מעורפלת, בקווים כלליים, שמקומו בשמים שמור עבורו.

האדם אינו יודע כיצד לחגוג את ההודיה מתוך הנאה שמחה והכרה בקיומו והשתתפותו בבריאה הגדולה לרווחת כל הסובב אותו, כפי שהוענקו לו על-ידי האל, או כפי שצפוי שיתקיימו בהשפעת-הגומלין שקבע האל בחוקיו.

הוא אף אינו מעלה בדעתו שבדיוק זה, *זלזל* הוא המקום בו טמונה רווחתו שלו עצמו, בו מתאפשרות התקדמותו ועלייתו.

ואולם על בסיס זה, שהוא רצונו של האל, ניצבת האמת בתפילת ”אבינו”!

בן-האלוהים, שרק טובתו של האדם עמדה לנגד עיניו, זו המתאפשרת רק באמצעות התנהלות והתגשמות על-פי רצון האל, לא יכול היה לפעול בכל דרך אחרת!

התפילה שניתנה על-ידו, לפיכך, אינה פחותה מבקשה ותחינה, אלא כניעה כוללת ומקיפה של האדם, המכפיף עצמו לרגלי האל!

ישוע מסר אותה לתלמידיו, שהיו מוכנים אז לחיות בסגידה טהורה לאל, לשרת את האל באמצעות חייהם בבריאה, ולכבד את רצונו הקדוש באמצעות שירות זה!

על האדם לשקול בצורה מקיפה ובוגרת אם הוא רשאי כלל להעז ולעשות שימוש בתפילה זו ולאומרה, עליו לבחון בכנות אם בעת השימוש בה אינו מנסה לשקר לאלוהיו!

המשפטים הראשונים מזהירים בבירור, שעל כל אחד לבחון אם באמת תוכו כברו!

האם הוא מעז לגשת באמצעותה אל כס-האלוהים בלא זיוף!

חזו את שלושת משפטי התפילה הראשונים בתוככם, והם יובילו אתכם אל מדרגות כס-האלוהים.

הם הדרך המוליכה לשם, כאשר הם מתמלאים חיות ברוחכם!

אין דבר אחר שיובילכם לשם.

רק דרך זו היא הוודאית!

ואולם, אם לא תחוו משפטים אלו, אף אחת מבקשותיכם לא תוכל להיענות. זו אמורה להיות קריאת התמסרות, אולם אף מלאת-שמחה, אם תעזו לומר:

”אבינו שבשמים!”

בקריאה זו טמונה הצהרתכם:

”אני מעניק לך אלוהי, את כל זכויות האבהות עלי, להן אכפיף עצמי כילד!

בכך הריני מכיר גם בחוכמתך העליונה, אלי, בכל אשר תבחר להעניק, ומבקש שתנהג בי כפי שאב נוהג בילדיו!

הריני כאן, בוראי, כדי לשמוע דבריך ולציית להם כילד!”

המשפט השני:

”יתקדש שמך!” זוהי הבטחתה של הנפש המתפללת, למידת הכנות המתקיימת בכל שתעז לומר לאל. לכך שכל מילה ומחשבה נובעות מבינת-לבה המלאה ושאינה מנצלת לרעה בשטחיות את שמו של האל!

שכן שמו של האל קדוש מדי עבורה!

זכרו, המתפללים, את אשר הנכם נשבעים!

אם תרצו להיות באמת כנים עם עצמכם, יהיה עליכם להודות שאתם, האנשים, שיקרתם לאלוהיכם עד כה בפניו; שכן מעולם לא נשאתם תפילתכם בכנות, כפי שהתנה בן-האלוהים במילותיו!

המשפט השלישי:

"תבוא מלכותך!" גם זו אינה בקשה, אלא שבועה נוספת!

הצהרת מוכנות לכך שבאמצעות נשמת-האנוש כל שיתקיים על-פני-האדמה יהיה דומה לאשר מתקיים בממלכת-האל!

לפיכך המילה:

"תבוא מלכותך!", דהיינו:

אנו רוצים להביא את הארץ למצב שבו שלמות מלכותך תוכל להתפרש עד כאן!

עלינו להכין את הקרקע כך שהכל יחיה ברצונך הקדוש בלבד, שיתגשמו במלואם חוקי-הבריאה שקבעת, כדי שיתרחש כמו בממלכתך בממלכת-הרוח, בה שוהות הרוחות הבשלות, החופשיות מכל אשמה ומשא, שחייהן מוקדשים לשירות רצון-האל בלבד, שכן רק בהגשמה חסרת-תנאי, הודות לשלמות המתקיימת בה, יכול גם הטוב להתקיים.

זוהי לפיכך הבטחה לקיומו של הרצון, שבאמצעות נשמות-האנוש תהפוך גם הארץ לממלכה בה יתגשם רצונו של האל!

קביעה זו מתחזקת אף יותר במשפט הבא:

"ייעשה רצונך כמו בשמיים כן בארץ!" זו אינה רק הצהרת-מוכנות, להיכנע לחלוטין לרצון-האל, אלא טמונה כאן גם הבטחה לדאוג לרצון זה, ולשאוף בלהט להכרה בו.

שאיפה זו חייבת כמובן להתמזג תחילה אל רצון זה של האל; שכן כל עוד אין האדם מזהה אותו נכונה, לא יוכל לכוון על-פיו את בינת-לבו, מחשבתו, דבריו ומעשיו!

איזו קלות-דעת מפלצתית וראויה לעונש תהיה זו עבור כל אדם כעת, להעניק לאל הבטחה זו שוב ושוב, בעוד למעשה אינו מייחס כל חשיבות למהות רצונו של האל, המקובע בבריאה עצמה.

האדם משקר כך בכל מילה של תפילתו, אם העז כלל לומר אותה!

ובכך הוא ניצב בפני האל כצבוע ורמאי!

הוא עומס שוב ושוב אשמות חדשות על הישנות, ולבסוף חש ראוי אף יותר לעונש, כאשר הוא קורס בעולם האת'רי שמעבר, מגודל המעמסה.

זיהוי נכון של רצון-האל, לכך ניתנה לו כבר *שלוש* פעמים ההזדמנות!

אחת באמצעות משה, שנחנך * (הואר) לשם כך.

הפעם השנייה ניתנה לו דרך ישוע, בן-האלוהים עצמו, שנשא את האמת בתוכו, וכעת מגיעה הפעם השלישית, והאחרונה, באמצעות מסר-הגביע, שנוצר ישירות מתוך האמת.

רק כאשר תתמלא באמת הוראת משפטים אלו על-ידי נשמה כתנאי-מקדים, רק אז היא תוכל לומר גם את ההמשך:

"את לחם חוקנו תן לנו היום!" והמשמעות היא:

"כאשר אגשים מה שהבטחתי להיות, אז הנח לברכתך לשרות על עבודתי-הארצית, כדי שיהיו תמיד עיתותיי בידי לחיות על פי רצונך ולמלא את צרכיי הגשמיים!

"וסלח לנו את חובותינו כאשר סלחנו גם אנחנו לחייבינו!" כאן טמונה הידיעה על קיומה של פעולת-הגומלין הצודקת והבלתי-משתנה של החוקים הרוחניים המשקפים את רצון האל.

בה בעת הוא אף מבטא הבטחה לאמון מלא; שכן בקשת הסליחה, דהיינו שחרור מאשמה, מבוססת **בהכרח** על כך שנשמת האנוש תמלא תחילה את תנאי הסליחה לכל העוולות שנגרמו לה על-ידי זולתה.

אולם זה אשר מסוגל לסלוח לכך, זה אשר כבר סלח לזולתו את כל עוולותיו, הוא עצמו יהיה כבר טהור בפנימיותו במידה כזו, שלעולם לא יוכל לגרום **בכוונה-תחילה** אי-צדק לאחר.

וכך הוא מתנקה מכל אשמה בפני האל, שכן שם ייחשב כאי-צדק רק מה שנעשה **מרצון אפל ובכוונה תחילה**.

רק כך הוא יכול להפוך לאי-צדק.

קיים הבדל גדול בין זה ובין כל חוקי-האדם וההשקפות הארציות הקיימות כיום.

וכך, גם משפט זה משמש, שוב, כבסיס להבטחה שמבטיחה לאלוהיה כל נשמה השואפת אל האור.

הצהרת רצונה האמיתי, שלשם הגשמתו היא מקווה לקבל כוח בתפילה, דרך התעמקות והבהרה, ואם תעמיד עצמה במקום הנכון אף תקבלו על-פי חוק השפעת-הגומלין.

"ואל תביאנו לידי ניסיון!" תהיה זו תפישה שגויה אם יבקש האדם לקרוא במלים אלו, שהאל מנסה אותו.

האל אינו מנסה אף-אחד!

במקרה זה מדובר רק במסורת שגויה ובחירה מגושמת במילה "ניסיון".

את מובנו הנכון של המונח יש לסווג כתעייה, סטייה מדרך הישר, חיפוש בדרכים המנוגדות לאור. ומן הסתם יש לקרוא:

"אל תניח לנו לצעוד ולחפש בדרכים שגויות, אל תניח לנו להעמיד את זמננו בניסיון!"

לבטל ולבזבז אותו!

אלא עצור אותנו, ואם נדרש הדבר אף בכוח, גם אם אילוץ זה עשוי להביאנו לכדי סבל וכאב". משמעות זו חייב האדם לשמוע כבר מן המשפט שאחריו, מן המלים המהוות למעשה את המשכו הישיר:

"כי אם חלצנו מן הרע!" הבחירה ב"כי אם" מצביעה בבירור על שיוכו של המשפט לקודמו.

המשמעות זהה לכך:

אפשר לנו לזהות את הַרְשָׁע, בכל מחיר שיידרש מאיתנו, גם אם מדובר בסבל עבורנו.

אפשר לנו זאת בכל שגיאה באמצעות פעולת-הגומלין.

בזיהוי טמון גם השחרור, עבור בעלי רצון של אמת!

כן מסתיים החלק השני, השיחה עם האל.

החלק השלישי הינו הסיום:

"כי לך הממלכה והגבורה והתפארת לעולמי-עולמים! אמן!"

כהודאה מאושרת של תחושת-הביטחון בבורא הכל-יכול, המגשים את כל אשר מביאה לפניו הנשמה בתפילתה כנדר והבטחה!

—

תפילה זו שנמסרה על-ידי בן-האלהים, כוללת, לפיכך, שני חלקים. ההקדמה להתקרבות והשיחה.

ובסיומה הוסיף לומר את ההודאה המאושרת בהכרת הסיוע המתקיים בתוכנה של השיחה, בקיומו של כוח להגשמת כל אשר הבטיחה הנשמה לאל.

ואת ההגשמה הזו מייבט הנשמה לשאת עמה אל ממלכת האל, אל ארץ האושר והאור הנצחיים!

וכך, תפילת "אבינו", כאשר היא נחווית באמת, מהווה תמיכה וסיוע לעלייה אל ממלכת הרוח!

אל לו לאדם לשכוח שבעת התפילה, הוא אמור רק לאסוף כוח שיאפשר לו להגשים בעצמו את אשר ביקש!

כך עליו להתפלל!

וזוהי גם כוונתה של התפילה אותה מסר בן-האלהים בידי תלמידיו!